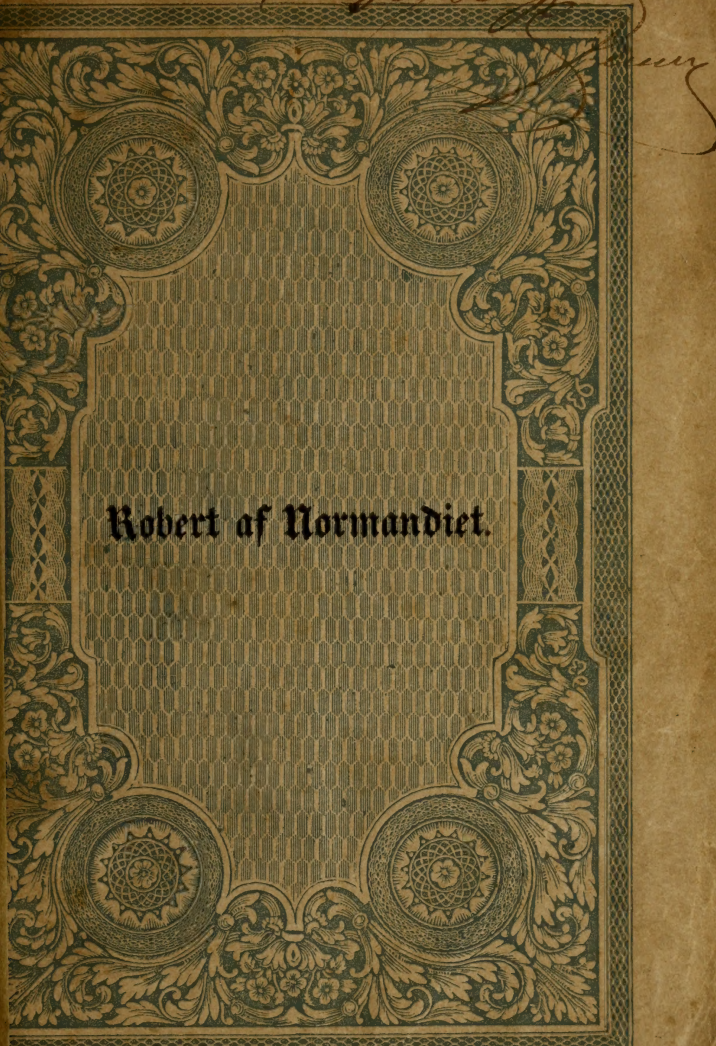

Anna F. Howard
29 Oct 63

Robert of Normandiet.

TRYKT HOS BIANCO LUNO & SCHNEIDER.

Robert of Normandy

1099-1106

Robert of Normandy

Robert of Normandy

Robert of Normandy

Robert of Normandy

Robert of Normandy

Robert of Normandy

Robert of Normandy

1106

Robert af Normandiet.

Opera i fem Acter

af

Scribe og Delavigne.

Musiken af Meyerbeer.

Oversat og indrettet for den danske Skueplads

af

Th. Overskou.

Kjøbenhavn.

Kaaes tilkjøb i den Schubothske Boghandel, Børsen N° 9.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1833.

Robert of Mortmain

Spine & inner cover

at

Script of the original

Robert of Mortmain

Script of the original

at

Spine & inner cover

Script of the original

Script of the original

1883

Robert af Normandiet.

(Første Gang opført den 29de October 1833).

Personerne:

Robert, Hertug af Normandiet	Herr Kirchheiner.
Isabella, Prindsesse af Sicilien	Ifr. Irza.
Prindsen af Granada, stum Person	Herr Sammer.
Bertram, Ridder, Roberts Ven	— Cetti.
Alberti, Ridder	— Waltz.
Raimbaud, en Landmand fra Normandiet	— Schwarzen.
Alice, hans Fæstemø	Ifr. Ryssländer.
En Herold.	
Riddere, Damer, Pager, Almuen, onde Mander.	

Handlingen foregaaer paa Sicilien.

Første Act.

En romantiff Egn ved Havet; i det Fjerne sees Palermo.
Telte ere opslagne i Baggrunden under Træerne.

Robert og Bertram sidde ved et Bord i Forgrunden paa den ene Side; de tomme Bagrene og blive opvartede af Roberts Tjenestkab.
Alberti og flere Riddere sidde i et muntert Drickelag paa den anden Side.

Chor.

Sjönt Druens Purpur skummer;
Sjænk i til Bægrets Rand!
En Ruus al Jordens Kummer
Til Fryd forvandle kan!
De Glæder, som ei sviger,
Sæg hjæf forfølge vil!
Ha! Druer, Spil og Piger,
Kun dem jeg offerer til!

Robert hæver Bageret.

Ha, vilde Lyst! Du er mig Livets Held!

*Leopold og Ha
den*

Jeg flammer høit af Higen efter Dig,
 Skjændt Du har bragt mig til Fortvivlelse!

Vertram.

Fortvivle? Du?

Robert

Har ei min Lidenſkab

Gravendt mig mine Undersaatters Hjerter?

Vertram.

Til Gjengjæld har den ſkjænket Dig de Skjønnes.

Robert.

Og Isabelle, hende, jeg tilbeder,
 Er tabt for mig! Siciliens Konge,
 Som foretrak en Prinds af Granada
 For mig, den Landforviſte, negted mig
 Sin ſkjønne Datters Haand. I Raſerie
 Jeg vilde føre hende bort — ha, jeg
 Blev overvældet, og hvis ei, min Ven!
 Du med faſt meer end menneſkelig Kraft
 Mig havde revet ud af deres Bold,
 Da var jeg —

Vertram.

Stille! jeg gav Dig kun Livet,
 Men Du har ſkjænket mig en Ven!

Robert rækker ham Haanden.

For evig!

Vertram.

Men hvorfor mørk, Robert! da Haabets Glands
 Beſtraaler ſjönt Din Kjærlighed?

Robert.

Du spotter?

Vertram.

Siciliens Konge giver en Tournering
Til Hæder for sin Datter, og da Prindsen
Er, efter Rygtet, den mandhastigste
Af alle Riddere, har Kongen, som
Med Tryghed stoler paa hans Heltekraft,
Gjort Isabelles Haand til Kampens Priis!

Robert med Hb.

Saa er hun min; thi glødende af Fryd
Og dristig Ungdomskraft jeg knuse skal
Hver Helt, som vil frarive mig min Elskov!

Vertram.

Og Tusinder Din Seier skal beundre!
See, hvor de muntre Skarer strømme sammen
Og leire sig i Skovens kjole Skygger!
Palermo har ei Ly til alle dem,
Som ile hid at see den rige Fæst.

Robert.

En Flok af vakkre Riddere, hvis Skjolde
Skal snart gjenlyde af mit Sværd, har samlet
Sig hidsæt om de fulde Bægere.

Iti Riddarne.

Paa Eders Sundhed!

Alberti.

Tak, min ædle Herre!

Velkommen i vor Kreds; vi savne kun
En Troubadour, og Glæden er fuldkommen.

Robert.

Her vrimler jo af Provençaler! — Dp!
Grib den, som er Jer nærmest, og vil han

Ei synge for en Pung med Guld, lad Sværdet
Ham tvinge til at gjøre det for Intet!

seer Raimband, som staar i Baggrunden, og betragter Ridderen
See der er en ubevæbnet, stille Mand,
Som synes kun at vente paa vort Bud!
Kom hid!

Raimband nærmer sig.

Robert kaster en Pung til ham.

See der! syng os en munter Vise!

Raimband.

Tilgiv, Hr. Ridder! jeg er ingen Sanger;
Men kun en Landmand, født i Normandiet.

Robert heftig.

I Normandiet?

Bertram sagte til Robert.

I Dit Fædreland,

Som har forskudt Dig.

Alberti.

Træl! syng strax!

Raimband.

Af Gud!

Jeg kjender ingen Viser uden den
Som synges hjemme om vor ædle Hertug
Robert den Djævel, som man kalder ham!

Robert trækker Dolken.

Du vover —

Bertram holder ham tilbage.

Rolig!

Alberti.

Syng den, syng!

Raimbaud.

Hr. Ridder!

Det gjør jeg nødigst.

Alberti.

Du betænker Dig?

Skal da min Doff —

Raimbaud.

Å nei! jeg vil!

Alle.

Begynd!

Raimbaud.

Ballade.

1.

I Normandiet, til Folkets Lykke,
En ædel Hertug Sceptret bar,
Hans Datter Bertha, Hoffets Smykke,
Kold som Is mod Kjærlighed var!
En Prinds, som ei nogen mon kjende,
Da til Gæst ved Hoffet man fik,
Og Bertha, som var Elskovs Kjende,
Blev dens Slavinde ved hans Blik!
Ha, Morkets List! o Banvids Flamme!
Tænk, Prindsen var — saa siges der —

Ridderne.

— Hvad siges der?

Raimbaud.

En mægtig Green af Helveds Stamme;
Hans rette Navn var Lucifer!

Ridderne.

Det Eventyr ret moersomt er!
Saa Prindsen var den Samme,
Som Lucifer?

Kaimband.

Ja, han var Lucifer!

2.

Han var den Mand, som Alle Hænder
 Størst Respekt i Djævelens Stat,
 Og det med Ret, naar man betænker,
 Han forestaaer Helvedes Skat!
 Her ogsaa hans Rigdom forførte;
 Thi han Fader og Datter henrev,
 Den Falskes Sukke hun henrykt hørte;
 Med største Pragt de viet blev.
 Ha Mørkets List! ic.

3.

Uf denne Pagt, hvorfor man skjælvod,
 Snart en Søn til Rædsel fremgik,
 Robert, Robert, en Søn af Helved',
 Som efter Djæveln Tilnavn fik.
 Han bringer Sorg i huuslig Kjæde,
 Sorg i Tournering ved Død og Saar!
 At rane de Skjønne, det er hans Glæde,
 Og naar i Dalen mørk han gaaer —
 Da fly! afsted! ja fly, o fly, Hyrdinde!
 Det er Robert, i hvem Enhver
 Strax hans Faders Mand vil gjenfinde
 Og der, som han, er Lucifer!

Ridderne.

Det Eventyr ret moersomt er!
 Saa Sonnen er den Samme
 Som Lucifer?

Robert.

som hidtil har bekjæmpet sin Harmé, springer op ved den sidste Strophen
 Slutning.

Det gaaer for vidt! knæl, nedrige Vasal!
 Jeg er Robert!

Raimbaud knælende.

O Naade, ædle Herre!

Robert.

Gjør strax Din Bøn, bered Dig til at døe!

Raimbaud.

Forbarm Jer, Herre! jeg er kommen hid,
Ledfaget af min Brud, som vandred fromt
Til dette Land med Bud fra Eders Moder!

Robert.

Ha! fra min Moder? og hvo er Din Brud?

Raimbaud.

Alice, Eders Barndoms Legesøster!

Robert levende.

Saa til, før hende hid!

Raimbaud.

Hun er her strax!

Løber ud.

Bertram affedes.

En yndig Brud — og dette varme Hjerte —

Ha, sligt et Møde fryder Mørkets Aander!

hejt.

Kom Riddere! lad ham alene; thi

En Barndoms Legesøster vækker ofte

Erindringer, som blive Hjertet kjærest,

Naar de udsolde sig i Ensomhed!

Alle.

Jaa, affted!

De ile ud.

Bertram sagte.

Jeg speidende vil lytte til hvert Ord!

Han følger de andre; men vender strax tilbage og lurar i Baggrunden.

Raimbaud fører Alice ind.

Gaa Du kun dristigt til og siig ham Alt.
 Imidlertid gaaer jeg til Præsten for
 At gjøre Alting færdigt til vort Bryllup.
 Ved Solens Nedgang kan Du møde mig
 Paa Stien blandt Ruinerne.

Gaaer.

Alice nærmer sig Robert, som sidder ved Bordet.

Min Hertug!

Robert springer op.

Alice! — kald mig Broder! Elskte Minde
 Om mine glade Barndomsdage, tal!
 Du bringer mig — ?

Alice.

En kjærlig Moders Billie.

Robert.

Hvad byder hun sin Søn? D vil hun trykke
 Mig til sit Hjerte?

Alice.

Det er bristet.

Robert.

Gud!

Alice.

Hun er ei meer!

Robert.

Min Moder! vilde Dval!

Alice.

Romance.

1.

Gaae, sagde hun, og siig til min Søn,
 Som rev sig kold fra mit Moderhjerter,

At selv i Dødens bittre Smerte
 Jeg slutted ham ind i min Bøn!
 O, formild Angstens Qual i hans Indre,
 Naadens Gud skal styrke hans Sjel,
 Thi hist, hvor mildt Himlens Stjerner tindre,
 Hans Moder beder for hans Held!

2.

O siig: ham i Afgrundens Qual
 Helved ved Ligt Lykke vil vise!
 Vær Du hans Engel, arme Alice!
 Selv mellem Jer han vælge skal.
 Sid han fromt den Gud vil adlyde,
 Som naadig forløser min Sjel;
 Glæde og Fred han da skal nyde!
 Hvor varmt jeg beder for hans Held!

Robert mørk.

Jeg kunde ei tillukke hendes Dine!

Alice.

Her har jeg hendes sidste Willie, som
 Du først skal aabne, naar Du føler Dig
 Din Moder værdig.

Robert.

Giv mig den — dog nei!
 Bevar den, min Alice! Jeg nedbøies
 Af Skam og Kummer; af mit Hjerte nærer
 En Ild, som flammer mere stærk end den,
 Min Moders Dmhed tænder.

Alice.

Hvad? Du elsker?

Robert.

Prindsessen af Sicilien; men af,

I Dag jeg kjæmpe skal for hendes Haand,
 Og veed ei om endnu hun elsker mig.

Alice efter et Liebliks Betænkning.

Robert! jeg vover Alt for Din Lyksalighed!

Man siger, at de unge Piger kan
 Hver Dag med Bønner nærme sig Prindsessen:
 Jeg blander mig med dem, og bringer hende
 Fra Dig et lille Brev — o skynd Dig! skriv!

Robert med Smil.

Min gode Aand! velan, det vil jeg!

Gaar ind i Teltet.

Alice staaer fordybet i Tanker; Bertram nærmer sig langsomt og staaer tæt
 ved hende, da hun paa eengang hører Sinens.

Alice forfærdet.

Gud!

Robert kommer ilfsomt tilbage med Brevet.

See der!

Alice til Robert, med dæmpet Stemme.

Hvo er den mørke Skikkelse?

Robert.

Bertram, en tapper Ridder og min Ven
 I Liv og Død! — Men hvorfor skjælder Du?

Alice som før.

Der hænger i vor Kirkes Chor et Billed,
 Som viser Englen Michaels Kamp med Satan,
 Og denne ligner —

Robert smilende.

Englen?

Alice gysende.

Nei, den Anden!

Robert.

Om, hvilket Indfald!

Alice.

Nu, farvel! Jeg trofast

Besørger Brevet før jeg gaaer at møde

Min Brudgom ved Ruinerne.

Gaaer.

Bertram.

Til Lykke

Med denne skjønne Sangst.

Robert.

Forsynd Dig ei!

Oprigtigt Venskab fængsler mig til hende.

O tie! jeg frygter for den vilde Magt,

Hvorned Du mig behersker; i min Sjæl

Er to Tilboieligheder; men jeg føler,

Den, som mig leder til det Gode, svinder,

Og Du opflammer frygteligt den onde.

Bertram.

Hvordan? Du tvivler om mit Venskab?

Robert.

Nei,

Jeg veed Du har mig kjær!

Bertram.

Jå, som mit Liv!

Med vild Hefstighed.

O Du veed ei, hvor høit jeg elsker Dig!

Robert.

Saa raad mig til det Gode.

Bertram.

Nu velan!

Jeg til Beviis derpaa vil raade Dig,
 pegende paa Ridderne, som ere komne og have sat sig til at spille
 At dele Spillet's Fryd med vore Venner!
 Vi trænge jo til Guld; ih, lad dem fylde
 Igjen vor tomme Pung.

Robert munter.

Det Raad er godt!

Finale.

Bertram til Ridderne.

Lillab, at Spillet's Glæder
 Den ædle Hertug dele maa!

Robert.

I Tournering snart vi skal for Lauren staae,
 Nu i Spil jeg i Skranken træder!

Ridderne.

Eder's Raades Gunst er os den største Hæder.
 Lad see, hvo der ved Lyffens Haand skal Seiren naae!

Robert.

Begynnder da, og til vort Bovespil
 Siciliens Ordspog vi med Fryd gjentage vil:
 Jeg min Skjæbne, muntre Lyffe!
 Lægger i Din Lunes Haand;
 Lad Din Krands min Tinding smykke,
 Føer i Spil til Seier min Haand!
 Guld er kun en Chimære,
 Brug dens gjøglende Spil!
 For glad og lykkelig at være,
 Vi Livet muntert nyde vil!

Et Bord er bleven sat i Midten af Skuepladsen, og Alle omringe det.

Robert og Ridderne.

{ Jeg min Skjæbne muntre Lyffe!
 { Lægger i Din Lunes Haand!
 { Lad Din Krands min Tinding smykke,
 { Føer i Spil til Seier min Haand!

Guld er kun en Chimære,
 Brug dens gjøglende Spil:
 For glad og lykkelig at være,
 Vi Livet muntert nyde vil!

Vertram.

Kan jeg ei Lykken vinde,
 Saa trodser jeg den glad:
 Din Skaal, falske Gudinde!
 Jeg lær af Dit Had!

De have begyndt at spille.

Robert.

Jeg har tabt; men Revanche! See der,
 Hundred Pjaster!

Alberti.

Dem svares her!

Robert slaaer.

Ah, — fjorten! nu skulde jeg dog tænke,
 Lykken sin Gunst vilde atter mig stænke! —
 I vandt! jeg reent uheldig er!

Vertram.

Frygt ikke; men sæt meer.

Robert.

Vel, to hundred Pjaster!

Vertram.

O det er ikke nok, fem hundred!

Alberti.

Det svares her!

Vertram.

Sa, saadan til sit Maal trods Lykkens Had man haster!
 Den Gevinst er os vis!

Robert.

Ja fordomt! tabt det er!

Vertram.

Frygt kun ei;
Gjør blot som jeg:
Trods Lykkens Magt;
Du selv har sagt:

Guld er kun en Chimære,
Brug dens gjøglende Spil!
For glad og lykkelig at være,
Vi Livet muntert nyde vil!

Robert.

Ha, Skjebne! Din Haan mig trætter;
Jeg til Mithhed Dig tvinge vil!
Blis Eders Mod; paa Spil
Mit Solotaffel samt mine Smykker jeg sætter!

Ridderne.

O den Gevinst er meget god;
Vi holde lige derimod!

Vertram.

Han har Ret! Man har kun saa sin Plage
Ved fligt et Læs med paa Reiser at tage!

Robert.

O Gud! vi har tabt!

Glaaer i Bordet.

Ha! mine Heste og mine Baaben
Er Alt, jeg har tilbage og paa Spil her de staae!

Vertram.

Ret saa, min Ven! til Lykken staaer Veien os aaben,
Nu er det Tid da vi skal Maalet naae!

Robert kaster.

Sexten!

Vertram.

O til Held Du er faldt!

Alberti kaster.

Atten!

Robert.

O Gud! jeg Alt har tabt!

Og Dig, min Ven! jeg drager nu ned

I min Ulykke med!

Ei Baaben eller Heste mig nu tilhøre meer!

Til Bertram.

Gaa da, og giv dem det, jeg tabte her!

Bertram gaaer med nogle af Ridderne.

Robert.

Af Lykken forladt

Nedsynker jeg brat

I Afgrundens Nat!

Skjebnens Had mig rammer!

Ha tir' ei mit Mod;

I snart for min Fod

Skal segne i Blod;

Vilbt af Hævnlyst jeg flammer!

Ridderne.

Ham Lykken forlod,

Til Hævn han i Blod

Vil kjøle sit Mod;

Hans Blikke vilbt omsvæve!

Høi af Rang vel I er

Dog viis ei Brede her;

Ogsaa jeg har et Sværd,

Og I selv skal bære!

Bertram idet han træder ind.

Frygt kun ei,

Gjør blot som jeg:

Trods Lykkens Magt!

Du selv har sagt:

Jeg min Skjebne, muntre' Lykke!

Lægger i Din Lunes Baand!

Lad Din Krands min Tinding smykke,

Føer i Spil til Seier min Haand;

Guld er kun en Chimære,

Brug dens gjøglende Spil!

For glad og lykkelig at være,

Vi Livet muntert nyde vil;

Anden Act.

En stor Sal paa Slottet i Palermo.

Isabella alene.

Ah, jeg Høihedens Glands, som omstraaler mig, haver;
Kun Fester, hykket Fryd, men ei Glæde, boer her!
O Gud! min Haand har min Fader
Bestemt for den, hvis Blik mig alt en Affkye er.
Og den Falske, jeg elsker, Robert mig forlader!

Cavatine.

Haabet forsvinder,
Ei Fred jeg finder;
Bort søde Minder!
Kjærligheds Held
Var en Drøm for min Sjæl!
Let Elskovs ømme,
Flygtige Drømme
Doble, bortsvømme,
Som Kildens Væld!

Alice og nogle unge Piger med Bønkrifter.

De unge Piger

Charlotten
til hinanden idet de nærme sig til Prindsessen.
Kom kun med og fat Mod!
de give hende Bønkrifterne.

Du Armod hører,
Dens Suk Dig rører;
Din Milbhed fører
Os til Din Fod!

Alice sagte.

Mon jeg tør? — Dog ei Damer, selv ei Prindsesser, siger

Folk,

Tage vrede mod et Brev, som er Kjærligheds Tolk!

Driftigt Mod!

rækker hende Brevet.

Isabella

aabner Brevet og læser det i synlig Bevægelse.

Gud! hvad seer jeg? fra Dig, Robert?

Tør jeg troe hvad mit Die seer?

Mig hans Tanker omsvæver!

O, af Fryd mit Hjerte hæver!

til Pigerne, men med særdeles Hentydning paa Alice.

Hvor Kammers Røst sig hæver,

Jeg med Fryd stjerker Trøst!

bed sig selv.

Robert! Dig Lykken til mig leder!

Robert! jeg Dig tilbeder!

O Glæde! reen som Himlens Lyf.

Alice og Pigerne paa samme Tid som Isabella.

Du mildt Dit Die hæver

Og Bliidhed huldt Dig omsvæver

For Dig ei angst vi bæver,

Omt slaaer Dit Bryst!

Isabella til Pigerne.

Med Glæde jeg opfylder Eders Bønner;

Men nu forlader mig.

til Alice.

Du bliver her!

da Pigerne ere borte.

Den Ridder, som har sendt mig dette Brev —

Alice.

Tilgiv, Prindsesse! han er her!

Isabella.

Hvad her?

Han nylig har bortspillet alt, selv Sværdet,
Og vover dog at komme for mit Dø?

Alice.

O, vredes ei! Ifald det er en Brøde,
Saa lad den Kjærlighed, som var dens Aarsag,
Lillige være dens Undskyldning! Skjenk
Hans Smerte kun et venligt Blik!

Isabella.

Han komme!

Alice aabner Døren, Robert træder ind, hun gaar.

Robert nærmer sig til Isabella.

Se mig i Angrens bittre Smerte

Knæle for Dig!

Isabella smilende.

Ja, Knæl for mig!

Robert.

O, lad med Had Dit ømme Hjerte

Gi straffe mig!

Isabella som før.

Jeg straffer Dig!

Robert.

O, hvis Du ei tilgiver mig min Brøde,

Da fjernt fra Dig jeg blegne maa.

Isabella med Udtryk.

Mit Blik Dig aldrig burde møde —

Fly mig Du maa!

Robert.

Fly Dig jeg maa?

Isabella med Æmhed.

Mit Hjerte ved Dit Savn vil bløde;

Thi af jeg Dig — min Elskov maa tilstaaae!

Robert ildfuldt.

Du maa Din Elskov mig tilstaae?

Begge.

Henrykt jeg Dig omfavner!

man hører krigerisk Musik.

Isabella.

O stille! lyt kun til,

Trompeten kalder til ridderligt Spil!

Robert.

Gud! mine Vaaben nu jeg savner!

Isabella.

Jeg vidste Alt! jeg et Sværd Dig skjenke vil!

hun vinker, nogle Piger træde ind og bringe Robert et Sværd.

Robert.

Ha! snart Seierens Krands jeg Dig bringer til Bøn!

Isabella.

O Gud! det er min varme Bøn!

Begge.

Min Barm af Glæde sig hæver.

Den slaaer af Kjerlighedens Dval.

Isabella.

Amor huldt Dig i Kamp omsvæver,

O Robert! Du seire skal!

Robert.

Amor huldt mig i Kamp omsvæver,

Ved Dit Sværd jeg seire skal!

Robert kysser hendes Haand.

Din Mildhed har mig skjenket dobbelt Styrke!

Isabella.

Blis den i Kampen! Prisen er min Haand!

Bertram træder ind og hilser Isabella med Ærbødighed.

Tilgiv! —

sagte til Robert.

Robert! Din Elskovs Fiende, Prindsen,

Vil ikke i et festligt Ridderespil

Men i en Kamp paa Liv og Død Dig møde

Og kjæmpe med Dig om den skjønneste Priis.

Robert med Ild.

Ha, Gud har hørt mit varme Ønske; bort!

Bertram.

Han venter Dig i Skoven tæt herved!

Robert.

Farvel, min Elskte! Seieren er nær!

iler ud.

Bertram sagte.

Gaa! forfølg den Skygge, som min Konst

Har manet frem; imidlertid han her

Skal vinde Palmen! Kun Fortvivlelsen

Kan fængsle Dig til mig — Du skal fortvivle!

Nogle Piger og Damer have imidlertid nærmet sig og ledsaget Prindsessen til et ophøiet Sæde, som staaer paa den ene Side af Skuepladsen; Riddere, Damer og Almue træde ind.

Chor.

Nu til Kamp, hulde Hørstinde!

For et Smil af Dig at vinde,

Ærens Søn med Glæde gaar!

Ildfuld, stolt han hæver Landsen;

Thi som Seirens Løn han Krandsen

Af Din skjønneste Haand jo faar!

O til Fryd Kampen os vinker,

Heltens Sværd straalende blinker,

Mød i Skranken han staaer!

En Herold træder ind og nærmer sig til Prindsessen.

Hver tapper Ridder nu for sin Dame og Ære
 Vil modig stride i ridderligt Spil;
 De Baaben, som i Kampen Granadas Prinds skal bære,
 Han ønsker, at I række ham vil!
 Prindsen af Granada træder ind ledsaget af sine Svende, foran ham bæ-
 res hans Banner; Prindsessen rækker ham Baabnene med synlig Uvillie.

Vertram sagte.

*Svend og
 Lange*

Jeg fejrer! han er her

Og forvildet Robert i Skovens Tynning dvæler,
 Til Kamp taus han venter der
 En Rival, som min Magt med Kampkraft besjæler.

Prindsens Svende

medens Prindsessen rækker ham hans Baaben.
 Hornenes Klang det stolte Banner hylber,
 Som han til Seier i Kamptordnen bar!
 Hornenes Klang med Mob ham fylber,
 Amor og Mars ham væbnet har!

Chor.

Hør, nu Trompeten at kæmpe { os }
 { Jer } byder,

Riddere! ud til blodig Dands!
 Med dristigt Mob nu Landsen bryder
 For Qvindens Smil, for Ærens Krands!

Chor udenfor.

Til Baaben, Kampen er nær!
 Nu op og drager Eders Sværd!

Ridderne drage Sværbene.

Isabella til Ridderne.

Krigstrompeterne tone
 Gjennem Dalens Skjød!
 Roes den Tappre skal krone,
 Ud til Seier eller Død!

sagte.

Ærens Raab hæver sig,
 O Robert! det kalder Dig!

Ridderne.

Trompeter tone

I Dalens Skjød!

Os Roes skal krone;

Til Seier eller Død!

Damerne og Almuen.

Urens Raab hæver sig,

Det, kjække Helt! kalder Dig

ud til Seier eller Død! —

Isabella.

Mat min Glædes Stjerne blinker;

Ehi, Robert! hvi dvaler Du?

Ekfod Dig til Kampen vinker;

Hvilken Magt lanker Helten nu?

Chor.

Hør, nu Trompeten at kæmpe { os } byder,

Riddere! ud til blodig Dands!

Med dristigt Mod nu Landsen bryder

For Qvindens Smil, for Urens Krands.

Ridderfæren gaaer i Optog forbi Prindsessen, som, ledsaget af sine Damer, følger efter dem idet hendes Døie med Uro søger Robert. Almuen stutter Doget.

Tredie Act.

En vild Egn med Ruiner af et gammelt Tempel, hvis Søilegang strækker sig i det Fjerne, men denne er i Actens Begyndelse skjult af Aftenens Mørke og tyk Taage. Paa den ene Side i Forgrunden danner en af Templets forfaldne Buer Indgangen til en Hule, paa den anden Side er en Sti.

Vertram kommer fra Stien.

Seg staaer igjen blandt disse skumle Rester
Og venter, at den dunkle Hule aabnes
Hvori de faldne Aander samle sig.
Robert! — jeg søgte Helveds Hjelp, for at
Erhverve mig Din Moders Kjærlighed,
Jeg elsked hende meer end Livet, meer
End Salighed — og vore Aander skal
Dog aldrig mødes! Nu vil Hævneren
Mig ogsaa støde bort fra Dig, min Søn,
Mit Alt, mit Eneſte — det skal han ei!
Thi selv for Helveds Aand er denne Qual
For rædselsfuld. Min store Herſker har
Tilladt mig at betræde Jorden, for
At fængſle Dig ved Liſt til os for evig!
Snart er Du min — Du raver Dybet nær —
Men Tiden er forløben! Skal jeg synke
Igjen til Mørkets Hjem foruden Dig? —

Vil jeg faae Frist? — den maa, den skal han give!
 Min Søn! hvor drager jeg Dig hen — o Dval!
 Jeg kan ei modstaae og dog gyser jeg!

med Bildhed.

Ha Skjebne! Skjebne! o min Harm skal ramme
 De Lykkelige, som min Sjæl misunder! —

Raimbaud, som kommer kaldende.

Alice! — Nei jeg seer, jeg kom dog først!

Bertram nærmer sig til ham.

Ah, vor Balladesanger! Hvad vil Du?

Raimbaud.

Jeg skulde møde her min Fæstems
 Naar jeg gik fra den lille Landsbye, hvor
 Jeg har bestilt vort Bryllup. Der det holdes;
 Thi jeg er fattig, og —

Bertram.

Kun fattig?

Kaster en Pung til ham.

Der!

Raimbaud.

Min Gud! hvad seer jeg? Guld!

Bertram med Haan.

See, der er en

Uf de saakaldte Lykkelige! Ha!

Jeg seer, at jeg kan ogsaa skabe dem!

Duet.

Raimbaud.

Guld han mig skænker?!

Bertram sagte

Det Dig tænker! —

*En Rung
 med Guld*

Raimbaud.

Hvilket Mirakkel!

Bertram sagte.

Blinde Stakkel!

Raimbaud.

Han handler ærligt!

Bertram.

O hvor herligt!

Raimbaud.

Nu seer jeg dog,
Sag mig bedrog!
O hvilken Mand!
Hørt jeg udbryder:
Tro jeg Jer adlyder,
Alt hvad I byder
Sag gjøre kan!

Bertram.

Du troer Dig klog,
Bed Guld jeg dog
Fængsle Dig kan!
Sag spotter, Svage!
Dig, som indtage,
Haane, bedrage.
Bed Guld jeg kan!

Bertram.

Du vil i Dag en Viv Dig kaare?

Raimbaud.

Saa, sjældne Mand!

Bertram.

Du er en Daare!

Raimbaud.

Den, jeg vil tage,
Har ei sin Mage!

Bertram.

I Dit Sted forglemte jeg Den
Og tog en Skønnere igjen!

Raimbaud.

I tog en Ny?

Bertram.

Sag tog en Ny!

Nu, Du er rig, Din Skønhed stiger;

Efter Din Haand, Dit Hjerte higer
Alle de Skjønne i Jer By!

Raimbaud.

Hvad? troer I det?

Bertram.

Trivl Du kun ei!

Raimbaud.

Sandt nok, sig en Stormand paa Piger
Langt bedre forstaaer sig end jeg!
Guld han mig skjenker, etc. etc.

Bertram.

Kun ved Flygtighed Livet nydes!

Raimbaud.

Kun ved Flygtighed Livet nydes?

Bertram.

O den skjenker os Himlens Lyst!

Raimbaud.

Ja, den skjenker os Himlens Lyst!

Bertram.

Derved Glædens Roser kun brydes,
Den aander Fryd i Stovets Bryst!

Raimbaud.

Det System staaer mig netop an!
Og til Beviis, at jeg den Lære spigter ikke;
Med mine Venner jeg dens Skaal vil drikke!

Bertram smilende.

Drikke? o ja! Dig Drif til Alting bringe kan!

Raimbaud.

Guld han mig skjenker! etc.

Bertram sagte.

Det Dig lanker! etc.

Raimbaud løber ud.

Bertram alene.

Utter Gen ved min List har betraadt Mørkets Rige!

Dog ei Fryd er min Seiers Løn,

Thi — af! dybt i mit Bryst bittre Dvaler opstige —

O Skjebnens Magt vil snart frarive mig min Søn!

Afgrundens stærke Drot — Herstøeren selv — jeg hæver!

Han paa mig venter her! — De i Dands tumle sig!

Det er Helvedes Glæde — vilbt sig Latteren hæver,

De juble, for at dæmpe Fortvivlelsens Skrig!

Chor i Hulen.

Dands, Mørkets Dæmoner!

I hvirvlende Råd!

Vilbt Dybet gjentoner

Det stormende Qvab!

Bertram.

Robert! min Søn! — jeg maa affted,

Af, jeg maa derved!

gaaer ind i Hulen.

Alice kommer fra Stien.

Raimbaud! Raimbaud! i det rædsomme Øde

Echo svarer mig kun! Jeg af Angst skjælver her!

Han ved Ruinerne mig skulde møde;

Men vente jeg dog maa! Jeg for han er der

Endskjøndt min Mand endnu han ikke er!

Da jeg drog fra mit Hjem med Smerte,

En Eremit, paa Gravens Rand,

Sagde, at ved mit ømme Hjerter

Hvilede snart den bedste Mand —

Dg af! dog dvaler han!

O Du, Dydens Beskytterinde,

Madonna! lad mig tro ham finde,

Staae mig bi, at hans Hjerter maa

Ewig med Omhed for mig staae!

Jordenen ruller, det bliver endnu mørkere, Musikken udtrykker Billed.

O Gud! Afgrunden brager —

Med Hyl Bulbret tiltager

Og Jorden bæver under mig!

Afsted!

Underjordisk Chor.

Robert!

Alice.

Ha! hvad er det for Skrig?

Underjordisk Chor.

Robert! Robert!

Alice.

Paa min Hertug man skriger!

O maaskee Farer hist mod ham fremstiger!

nærmer sig til Hulen.

Her, troer jeg, Dybet aabner sig

Hvor Rædslerne boe!

gør et Skridt hen imod den.

O Gud! see Lynets Luer!

Hvilken Angst — bristigt Mod! O Gud! beskyt Du mig!

Du i den svage Mø ofte, naar Faren truer,

Til Uskylds Varn, forklarer Dig!

O Gud! beskyt Du mig! —

Hun gaaer stælvende hen til Hulens Aabning og seer ned, Musikken udtrykker hvad hun seer, hun udstøder et Skrig, synker paa Knæ, holder sit Crucifix bedende i Haanden; men segner tilsidst om, overvældet af Rædsel.

Bertram

Kommer ud af Hulen, han er bleg og hans Klæder i Uorden.

Ha! Dommen fældet er! min Bøn den ei kan svække!

Albrig seer jeg min Søn, hvis ei han følger med,

Thi, ak! jeg maa igjen i Helveds Afgrund ned

Og det i Nat —

Alice

vaagner op af sin Asmagt og gjenkalder sig hvad hun har seet.

Klokken tolv! — Ha! Du Frække!

Endelig

Vertram.

Hvor taler her?

Fordømt! jeg røbet er!

Duet.

Vertram.

Hvad! Alice det er Dig?

Alice havende.

Å Gud!

Vertram.

Kom hid til mig!

Alice.

Jeg gyser!

Vertram.

Strax kom hid!

Alice.

Jeg tør ei!

Vertram.

Tal! har Du hørt noget her?

Alice.

Hvem? jeg?

Vertram.

Eller seet?

Alice.

Nei! nei!

Alice sagte.

Jeg skjelver, jeg hæver,
Angst Barmen sig hæver!
Mit Helbeds Magt omsvæver!
Hvilken rædsom Dval!

Vertram sagte.

O Seier, som mig fryder
See Angsten frembryder,
Mit Bud snart Du lyder,
Jeg fange Dig skal!

Vertram nærmer sig hende.

O kom herhen! Din Skjønhed har mig rørt!

Alice hæver Crucifiret mod ham.

For Korsets Tegn bortfly!

Vertram.

Ha! Du Alt har hørt!

Dit Blik har gjennemtrængt Dybets rædsomme Guler,
Som ei Støvet maa see! Dog hvis Du ikke skjuler
For Verden hvad Du saae, Du død skal segne ned!

Alice.

Mig Gud beskytte vil! Dig, Skændige, jeg hader!

Vertram.

Du skal døe — Du, Din Elsker med —

Alice.

O Gud!

Vertram.

Dg saa Din Fader!

Enhver som Du har kjær!
Du samme Synd, som jeg vil bære,
Hvis af Dyb Du myrder Dine Kjære;
Da i min Vold evig Du er!

Pause.

Du saae ei ned?

Alice.

Nei!

Vertram.

Du intet veed?

Alice.

Nei!

lytter.

Ha Robert!

Vertram.

Lie, og forsigtig vær!

Hust nøie mine Ord og bølge Din Angst — hvis ei
Du gaaer ad Dødens Nei!

Robert kommer nedsjunken i dyb Grublen.

Terzet.

Alice.

Hans Die mørkt paa Jorden hviler!
Maafke alt anende han saae,
At Mørkets Magter om ham staae,
At til sin Undergang han iler!
Han raver alt paa Helveds Rand,
Og ak! jeg ham ei frelse kan!

Bertram.

Hans Die mørkt paa Jorden hviler;
Hans bitter Dval jeg nytte maa!
Dog angst jeg føler Hjertet slaae —
Til evig Nat han iler!
Ak! men kun hiinsides Helveds Rand
Min Fryd, min Son jeg savne kan!

Robert.

Mit Die mørkt paa Jorden hviler,
Kun i dens Skjød jeg Fred vil naae;
Min Barm jeg føler tungt at slaae,
En rædsom Angst den gennemiler!
Mig Bertram rev fra Gravens Rand,
Alene han mig frelse kan! —

Ved et bydende Vink befaler Bertram Alice at gaae; hun adlyder dødelende; men da hun næsten er kommen ud af Skuepladsen, vender hun paa engang om og styrter hen mod Robert.

Alice.

Nei, jeg trodser Dødens Dval!
Hør mig, hør!

Robert.

Nu saa tal!

Bertram venlig.

Sa tal, han det tillader;
Han veed Du elsker ham, som Raimbaud, som Din Fader!

Allice fortvivlet.

Al! nei!

Teg kan det ei!

Uffted, eller jeg forraader mig!

Alber.

Robert seer forundret efter hende.

Hvad feiler hende?

Bertram leende.

Al, en Elskovsgrille,

Lidt Mistro til Raimbaud — ah! lutter Daarfskab!

Robert.

Her er jeg; siig, hvad vil Du gjøre? Al,

Teg er vanæret, haabløs, uden Redning.

Bertram.

Bed Trolddom har Din Fiende seiret! Vel!

Han maa bekæmpes med sit eget Vaaben.

Robert.

Kan Du da mane Mørkets Magter?

Bertram.

Ja!

Dg snart de skal sig vise for Dit Die.

Men har Du Livet kjært, saa tal ei til

De mørke Væsner, som skal staae Dig bi.

Et Dieblif maa Du forlade mig

Imens jeg maner dem — da træder Du

Alene ind i Kredsen. Hvad? Du bæver?

Robert.

Ha bæver?! — ei for Helved selv!

Bertram.

Belan!

Blandt disse dunkle Rester af et Tempel,

Hvor Hedningen til Mørkets Guder offred,
 Her staaer den eviggrønne Green, som skjænker
 Den svage Dødelige Guddomskraft!

Robert.

Ved den — ?

Bertram.

Du skjænkes evigt Liv og Lykke!

Robert.

Jeg skal da — ?

Bertram.

Bryde den med Kjæfthed — ja!

Robert bævende.

Men er det ei et Ran, som røver mig
 For evig Himlens Naade?

Bertram bittert.

Naade? Hm!

Banæret, sonderknust Du taler end
 Om Himlens Naade? Trods dens Had og Brede!
 Den har frarevet Dig Din Elskede —
 Fravrist den nu ved Mørkets Aander Seiren!
 Bryd Grenen, iil til Borgen og udgyn
 En magisk Slummer over Dine Fiender —
 Da er hun i Din Bold! — Du vakler end?

Robert.

Jeg svimler nær en Afsgrund —

Bertram.

Gaa, Du Svage!

Det næste Dieblis er ikke mit
 Og ved Din Svaghed er hun evig tabt!

Robert fortvivlet.

Jeg vil! jeg vil! — Tryl Grenen frem og jeg
Skal trodse Himmel, Helved — Alt, for at
Besidde den Tilbedede. iler ud.

Vertram mørk, idet han seer efter ham.

Jeg vandt!

Fra Mices Bortgang er Mørket taget til, nu svæve Taagerne bort,
og et mat Maanestien falder hen over Ruinerne's lange Colonnade, som
i Baggrunden sluttet med et sammensjunkt Portal. Vertram indhyl-
ler sig i sin Kappe og lister sig om iblandt Ruinerne med speidende
Diekast.

Vertram.

Her hvor Hedningen bad til Digtids sjunkne Guder,
Blandt Tempels Rester, halv bedækte med Gruus,
Her holder Mørkets Hær i Mattens Vde Huus;
Naar voldtsomt i Ruinerne Stormvinden tuder
De bedøve sig her ved den vildeste Ruus!

han bestiger et Seilestykke i Midten af Skuepladsen.

Besværgelse.

Nander fra Mørkets Hjem! i Maanens Glands opstiger

Dg samler Jer!

Raster Radselens Dragt — forvandlet til hulde Piger

Viser Jer her!

Vakler den Ridder, som Grenen vil bryde,

O da opflammer ham ved Tryllerie!

Afgrundens Nander! I Hjelp maae mig yde;

Thi jeg er en Falden, som I,

Hører mit Bud, min Bøn!

Skjenk mig ved Synd min Søn!

Under Besværgelsen svæve Hygtemænd frem under Portalet, de hoppe
omkring et Dieblis, som om de lyttede til den, og forsvinde strax efter
paa samme Sted; naar Vertram har endt, gaaer han langsomt bort
og forsvinder imellem Seilerne. Et klart ildrødt Skjær dæmper Maa-
nens Stien; man seer den grønne Green, som, stærkt belyst, hæver sig
blandt de møbbegroede Ruiner i Baggrunden. Under Nander stige op
under Portalet; nogle ere forvandlede til skønne unge Piger, andre

ere i deres vilde Stikfæls; flere af de sidste leire sig om det Sted hvor Grenen staaer, andre deeltage i den vilde bachantiske Dands, hvori de forvandlede Aander udtrykke deres diaboliske Glæde. Ved Slutningen af Dandsen udtrykker Musikken Roberts Komme. Alle, de undtagne, der bevogte Grenen, skjule sig bag Søilerne.

Robert nærmer sig langsomt og dødelig.

Den dunkle Bei, hvor Aander herske, jeg banker!
Fremad kjæft! — ak, men Blodet isner i mit Bryst!

O Rædsel! jeg hører Samvittighedens Røst —

Og Hjertet angstligt banker!

Ha! men Grenen jeg seer, hvorom Rædsler er lagt!

Dog den skal mig Glæden betrygge

Ved evigt Liv og Trolddoms stærke Magt!

Jeg gyser — bort med Frygt —

hans Moders Gjenfærd viser sig truende mellem ham og Grenen.

O Gud! som dunkle Skygge

Med et truende Blik hist min Moder mon staae!

Jeg kan det ei — afsted! — herfra jeg flygte maa!

I det Dieblit da Robert flyr seer han sig omringet af de forvandlede Aander; En af dem rækker ham et Bæger, men han afslaaer at modtage det; en Anden griber Bægeret og søger at forføre ham ved tryllende Tillokkelser; han bestuer Aanden, som i yndige Stikfæls omsvæver ham, og griber Bægeret med Genrykkelse. Alle troe at han vil bryde Grenen, de fryde sig ved deres Seier; men han farer forfærdet tilbage. Nu ville de overvælde hans Sandser ved Elskovstrylleries; de omringe ham med Udtryk af Omhed og i skjønne bedende Stillinger opmuntre de ham til at afbryde Grenen; hans Wine hvile paa de Bedende med Genrykkelse, han kan ikke modstaae, henrevet af Elskov iler han hen og afbryder Grenen; i samme Dieblit omringe alle Aanderne ham i en forvirret Kæde; han haner sig Bei iblandt dem, svingende Grenen over Hovedet. Det røde Skjær forsvinder, et stærkt Mærke udbreder sig, det afbrydes kun af enkelte korte stærke Lynglimt, som belyser den vilde Dands imedens et underjordist Chor toner frem af Matten.

Chor.

Seier! i vor Magt

Vi har ham bragt!

Helveds Fryd, opstig

I Jubelfrig!

Fjerde Act.

Prindsessens pragtfulde Bærelse.

Isabella omringet af Riddere og Damer. Alberti og Prindsen af Granadas Pager bringe hende Foræringer.

Chor.

Herlige Dag! vi frøe besynge
Kjærligheds Fryd og Seirens Glæde,
Hymen skal snart, Prindsesse! synge
Mildt om Din Lok sin friske Krands.

Alberti.

Min Prinds i Aften vil Jer til Altret ledsage
For at knytte Troskabens Bånd,
Og han beder, at I fra hans Haand,
Som et Kjærlighedstegn, vil disse Smykker modtage!

Chor.

Herlige Dag! vi frøe besynge etc.

Alberti.

Edle Riddere! Kom! til Kirken snart vi maae,
Afsted! thi os man venter paa!

Chor.

Herlige Dag! vi frøe besynge etc.

Idet alle gaar bort sees Robert med Cypræsegrenen igjennem den aabne Dør i Baggrunden; alle Personerne blive øieblikkeligen bedøvede og blive staaende i de Stillingen, hvori de ere; Prindsessen, som sidder i en Lanestol, overvældes af en magist Søvn. Robert træder ind i Bærelset; Dørene tillukkes af sig selv efter ham.

Robert.

Bed den magiske Green hviler Søvn over dem,
 Dens almægtige Kraft mig fører seierrig frem!
 Min Fiendes skjønne Brud! nu skal Du mig tilhøre!
 Hulde Mø! jeg hersra til evig Kjærlighed
 Til stille Glæders Hjem i Din Slummer vil Dig føre.
 Dog nei — o nei! Du først skal vaagne; thi jeg veed,
 At glad til Ultrets Fod Du gaaer med!
 bestuer hende med Henrykkelse.

CavatINETTE.

Søde Slummer,
 Fri for Kummer!
 Sønnens Balmuekrands
 Forhoier Ustylds Glands!
 Ustyld med Ynde forener sig her,
 For mig en Engel jeg seer!

Men det er Tid! afsted!

Isabella!

For Dig jeg løser Bænken, som fængsler alles Fjed!

Isabella vaagner.

Hvor er jeg? høit man mit Navn gjentager!
 Af en rædselsfuld Søvn tungt bedøvet jeg er!
 Hvad seer jeg? mon mig en Drøm bedrager?
 Hvad Robert? Du er her?

Duet.

O Gud! Du Dig naadig forbarme!
 Forjag den Angst, som nager mig!

Robert.

Hvilken Fryd, af min Fiendes Arme,
 Skjønne Mø! at udrive Dig!
 Mig rasende Fryd gjennembærer
 Naar angst Du gyser for min Tid!

Isabella.

Hvilket Blik! hvor hans Jubel er vild! —
Mørkets Dæmoner Dig sikkert omsvæver
Da Du nedrig forglemmer Din Ære og Eed!

Robert.

Nu vel! ja Helved følger mit Fjeb!
Ha! for dets Magt snart min Medbeiler bærer!

Isabella.

Siig, hvorfor ei, da det var Tid,
Du tog med Ære Hevn i Strid?

Robert.

Frygt Banvids Magt! forstød mig ei med Harm,
Skjælv for at vække Vildhed i min Barm!
Alt for min Magt skal nedstyrte og vige,
Nei, Ingen river Dig ud af min Arm!

Isabella.

Gud! o beskyt mig mod hans Harm
Dg lad den ei til Fortvivlelse stige!
Alt for hans Magt her maa knæle og vige,
Ik, ene Du kan lænke denne Arm!

Isabella.

D fly! ilf herfra! Dit Blik mig Stræk indjager!

Robert.

Som Brud Du herfra mig ledsager;
Jeg vil skjenke Dig Hymens Krands!

Isabella.

Store Gud!

Robert.

Nei, ingen Magt Dig fra mit Hjerte drager;
Nu min Du er!

Isabella.

Slip min Haand!

Robert.

Dom!

Isabella.

Frække, stands!

Cavatine.

Robert! Taarer rinde;
 Thi ømt jeg elsker Dig;
 Men ak! led mig ei
 Paa Rædselens Bei!
 Naade Du vil finde,
 Vilis Naade mod mig!

Du har glemt Dyd og Gæder;
 Kun til Bøld Du har Mod,
 Og den, som Du tilbejder,
 Maa knæle for din Fod!
 Elfte! see mine Taarer rinde,
 Ømt bevarer jeg Dit Minde;
 Men ak! led mig ei
 Paa Rædselens Bei!
 Naade Du vil finde,
 Vilis Naade mod mig!

Robert.

Din varme Bøn mit vilde Hjerte rører!

Isabella.

Med Milddhed Du mig hører!

Robert.

Seg kan ei dæmpe Flammen i mit Bryst!

Isabella.

O! adlyd dog Wrens Røst!

Robert.

Snart denne Haand Du har en Anden givet,
Og jeg i Dybets Favn maa synke ned!
Du har forstødt min Kjerlighed,
Grunne! Du har mig rovet Livet!

Isabella.

Gud! hvad siger Du?

Robert.

Ja, det Skjebnen bød!

Isabella.

Ei Glimt af Haab?

Robert.

Kun eet jeg stuer!

Isabella.

Frels dog Dit Liv!

Robert.

Derfor jeg gruer!

Isabelle.

O fly herfra!

Robert.

Nei, heller Død!

Kaster sig for hendes Fodder.

Skjæbnt de vil udgyde mit Blod,

Min Skjæbne jeg stolt vil vente for Din Fod!

han bræder Grenen og kaster den; Døren i Baggrunden aabnes af sig selv.

Choret

som vaagner og efterhaanden kommer til sig selv af Bedøvelsen.

Hvad er der hædet? — Hvad skal jeg tænke?

En døsig Søvn med Trolldomsmagt

Har i sin Lænke

Os alle lagt!

O Rædsel! hvad seer jeg? Det er Robert!

Alle samle sig om ham.

Choret.

Frække! Hælv; thi Dit Liv snart med Skjædsfel Du ender;
 Frygt vor Hevn! snart en Grav skal aabne Dig sit Skjød!
 Ingen Magt skal udrive Dig af vore Hænder,
 Næste Dag Du skal bøde Din Frækhed med Død!

Robert.

Kommer her! jeg beleer kun de frysende Fiender!
 Ha! jeg trodser med Fryd baade Himmel og Jord! —
 Nei, nei! dette Bryst nedrig Frygt aldrig kjender,
 Det slaar Hækt, om end Lynet imod det nedfoer!

Isabella.

Åt, for mig, min Robert! Du trodser Dine Fiender
 Og jeg kan dog ei drage Dig bort fra Gravens Skjød!
 Ingen Magt Dig udriver meer af deres Hænder,
 Næste Dag Du skal bøde Din Elskov med Død! —

De Bevæbnede gribe Robert og slæbe ham bort; Isabella synker af-
 mægtig ned paa Stølen, omgivet af Damerne.

femte Act.

Førhallen i Valermos Domkirke; i Baggrunden hænger et stort Tæppe, som adskiller Hallen fra Kirkens Skib. Paa venstre Side sees et Madonnabilled, ved hvilket Flygtende finde et Fristed.

Robert træder heftigt ind dragende Bertram med sig.

Robert.

Kom!

Bertram.

Hvorfor slæber Du mig ind i Kirken?

Robert.

Her er Fristed for enhver Forsøgt.

Bertram rolig.

Forsøgt? Ja, hvorfor brød Du Tryllegrenen?

Nu er hun snart en Andens.

Robert.

Hvor er Redning?

Bertram.

Jeg kender kun eet Middel.

Robert.

Tal!

Bertram.

Vær min!

Forskriv Dig til os ved en evig Pagt!

Robert.

Kan jeg faae Hevn — saa kom! jeg underskriver!

Bertram rækker ham et Pergament, som han vil tage imod, men i det samme toner Orgelet i Kirken, og han standser forbauset.

Chor i Kirken.

Lover Gud i det Høie!

Dydens mægtige Skjold!

Ufkyld vogter hans Die,

Han knuser Last og Bøld!

Bertram.

Du dvæler?

Robert.

Hør dog disse Toner!

Bertram.

Nu?

Robert.

De minde mig om mine Barndomsdage,

Da fra min Moders Læbe fromme Bønner

Hver Aften steg til Gud for mig! — O Dval!

Nu kan jeg ikke bede meer!

Bertram fold.

Hm, Skade!

Thi ellers kunde Du med Folket signe

Det unge Brudepar!

Robert.

Ha, Dine Ord

Opflamme Raseriet i mit Indre.

Gaa, gaa! Du er min onde Aand!

Bertram.

Hvad jeg?

Du kalder mig Din onde Aand, og dog

Jeg elsker Dig og Intet uden Dig.
 Din onde Aand? — og fra det første Glimt
 Du saae af Livets Lys, jeg vogted ømt
 Paa hvert af Dine Fjed; med Høvelsqual
 Jeg vilde kjøbe alle Livets Goder
 Blot for at ødsle dem paa Dig!

Robert.

O Gud!

Hvo er Du da?

Bertram.

Kan denne Bøven, kan
 Mit vilde Ønske at besidde Dig,
 Kan denne Angst ei sige hvo jeg er?
 Saa viid, at Berthas Skjebne, som Raimbaud
 Fortalte i sin Sang — var Sandhed!

Robert.

Gud!

Bertram med Barme.

Jeg var en ærlig Ridder, uden Brøde,
 Da først jeg saae og elskede Din Moder —
 Af, al min Æmhed mødte hun med Haan.
 Jeg overgav mig til de onde Magter
 For at henrive hendes kolde Hjerter.

Robert.

O jeg Ulykkelige!

Bertram.

O Din Dval

Kan aldrig ligne min! Den Elskte, som
 Jeg offrede min Salighed — o Rædsel!
 Hun svæver nu som Aand i Himlen,

Hvorfra jeg evig er forstødt! — Min Søn!
 Nu hviler Haabets sidste Blik paa Dig —
 Jeg har gjort Alt for at beholde Dig —
 Den Prinds, Du frygter, er en Mørkets Engel,
 Som jeg har iført denne Skikkelse;
 Skriv her Dit Navn — han synker ned i Dybet,
 Og den, som Du tilbeder, er Din Brud!
 Hvis Du forlader, mig, da er jeg ene,
 Kun overladt til frygtelige Lyster,
 Som pine, fryde og forfølge mig! —

Robert gysende.

Ha, hvilket Slæer Du sønderriver her!

Finale.

Vertram.

Saa viid Alt! Hvis Klokken tolv Du ikke ved en Pagt,
 Som Himlen selv ei sønderriver,
 Har, for al Evighed, givet Dig i min Magt.
 Aldrig meer jeg seer Dig;
 Saa bød den Gud som straffed mig
 Og fast hans Villie bliver!
 Min Søn, Robert, al Salighed for mig!
 Vælg selv den Skjæbne, som skal ramme mig og Dig! —

Robert.

Min Lod er alt fastet; mit Held er i Din Magt!
 Frygt kun ei, at jeg Dig forlader.

Mice

som er traadt ind og har hørt Roberts sidste Ord.

Robert! hvad har Du sagt?

Vertram.

Siig hvorfor herhid Du iler?

Alice til Robert.

Jeg vil Glæde forkynde! O Lykken Dig tilsmiler!
Nu Stormen er forbi og Alting aander Fred;
O Himlen selv beskytter Dig i Fare!
Vilb Prindsen og hans stolte Tjenerskare
Gi over Kirkens Tærskel tør gaae!

Robert.

Det jeg veed!

Alice.

Og den æble Prindsesse, som trofast Dig tilbeder,
Her i Kirken alt er!

Bertram.

Gaa, il bort herfra!

Alice.

Hvad? Du forlader hende da?
Du har nedrig forglemt Elskovs Løfter og Gæder?

Bertram til Robert.

Det er Tid! lad os ile, snart Midnatstimen slaar!

Terzet.

Robert til Bertram.

Hvad skal jeg gjøre?
Kom, befal og jeg Alt vil fuldføre!

Alice.

Robert! huff paa Din Gæd!

Robert.

Sie stille!

Større Pligt nu opfylde vi ville!

Alice bitter.

Den Du Vren til Dffer har bragt? —
fortvivlet.

O Gud! han henrives af Helveds Magt!

Bertram.

Wilde Nag, bittre Smerte!
Min Son! o alt mit Held!
Lad mig røre Dit Hjerte,
Fra Fortvivlelse frels min Sjæl!

Alice.

Store Gud! see min Smerte!
Gyd Din Kraft i hans Sjæl!
Rør for Dyden hans Hjerte,
Skjænk ham atter Fred og Held!

Robert.

Wilde Nag, bitter Smerte
Sønderrive min Sjæl!
Skal af Rædsel mit Hjerte
Briske nær ved Glædens Bæld? —

Bertram

rækker ham Pergamentet og en lille Dolk.

Denne rædsomme Pagt bryder Staven!

Alice

hefter angstlig Diet paa Robert.

O Gud! o Skjænk Du mig Kraft!

Robert

holder Haanden hen mod Bertram.

Giv mig den.

Alice

trækker hurtigt Moderens sidste Billie frem af sin Barm og kaster sig imellem Bertram og Robert, til hvem hun giver det.

Den er her! Hør en Røst fra Graven!

Læs!

Robert.

O Gud! det har min Moder skrevet!

læser Skælvende.

„O min Son! husk mit Blik hjærtligt hviler
I Himlen selv paa Dine Fjed!

Den falske Mand, for hvem jeg leed,
Fly ham, ad Eastens Bei han iler!"

han lader Papiret falde, Alice tager det hurtigt op.

Bertram.

Du veed ei hvo af os Du følge skal?

Robert.

Jeg sjælver — hvilken Angst — jeg vælge maa — o Dval!

Alice.

læser med fast Stemme uden at see paa Robert og Bertram.

„Min Søn! mit Die paa Dig hviler,
D søl min Dval og skjenk mig Fred!"

Bertram til Robert.

Min Søn! mit Die paa Dig hviler,
D see min Dval og skjenk mig Fred!

Robert fortvivlet.

Hav Medynk med min Dval!

Alice.

Skue mod Gud og fat Mod!

Bertram

omfavner Roberts Knæ.

Jeg i Støvet knæler ned for Din Fod!

Bertram.

Wilde Røg, bitter Smerte etc.

Alice.

D store Gud! see min Smerte etc.

Robert.

Wilde Røg, bitter Smerte etc.

Bertram griber Roberts Haand.

Kom!

Alice ligeledes.

Kom!

et stærkt Gongongslag.

Klokken tolv! o Glædens Bud!

Bertram

udstøder et frygteligt Skrig.

Du ham beholder, Hevnens Gud!

Torden aabner sig, Bertram forsvinder, Tordenen ruller, Stuepladsen er indhyllet i Mørke. Ude af sig selv synker Robert afmægtig ned ved Alices Fodder; hun søger at bringe ham til sig selv. Den rødsfulde Musik, som endnu buldrer i det Fierne, taber sig; himmelske Hymner og religiøse Sange blande sig med hverandre. Tæppet svæver tilside og man seer det Indre af Domkirken pragtfuldt belyst. Kirken er opfyldt med Bedende; ved Alteret ligger Prindsessen paa Knæ, omgivet af hele sin Hofstat. To Geistlige føre Robert fra Alice hen til Alteret hvor han knæler ved Isabellas Side.

Det himmelske Chor.

Zubler Lysets Engleskarer!

Breder Forsynets Vre ud!

D han frelstes blandt Farer,

Han skal indgaae til Gud!

Isabella. Alice. Choret.

Breder Forsynets Vre ud;

Det for Synd os bevarer!

D han frelstes blandt Farer,

Han skal indgaae til Gud!

